

časopis 55. Loukařské Chrudimi

VÁHADLO číslo 1.

sobota 1. července 2006



PŘEDSTAVUJEME VÁM NAŠI VYVÁŽENOU REDAKCI

22:36 středoevropského času, židle se zeleným polstrováním a okrovými ornamenty kosočtverců, počítače a my všichni kolem nich. Redakce Vašeho Váhadla se konečně sešla, aby společně tvořila, vyzvídala, psala, ani trochu si nevymýšlela, byla neviditelná, přesto nepostradatelná...i přes šílenou zácpu (sousedství skvěle použité panem Filčíkem pomalu se blíží

ke slávě výroků typu blbá nálada nebo že se musí jít tomu štěstíčku naproti) a jiné překážky, které jsme museli překonat, jsme tu – já, šéfredaktorka Zuzka Šebestová, Petr Vydra s neméně pohádkovým jménem (kdysi mi s Machem ulétl z okna, když si sluchátkem přivolał motýlí křídla) a Tomáš Brolík (ten nelétá, za to na něj letí holky, řekla bych), oba chabří a neohrožení redaktori, kteří se nebojí ničeho

a vlastní všechny dostupné zbraně (dokonce tři funkční diktafony), aby na kohokoliv vyšťourali cokoli, je tu i Michal Drtina, který od Vás rád přijme jakýkoliv dar obsahující kofein (je z nás, chudák, vzhůru úplně nejděle) a pak je tu komiksář David Dawee Babka. My všichni tu popijme jistou královnu minerálních vod, která slibuje, že se zázračnou kombinací minerálů

a vitaminů Optimineral dokonale vyváží náš organismus. Podle etikety je naprosto vhodná pro každodenní použití, ovšem my dobře víme, že zcela nejvhodnější je bezpochyby právě v tak výjimečných dnech, které jsou před námi – jubilejní 55. loutkářská Chrudim. Představení, koncerty, zajímaví lidé, semináře...to vše Vám, milí čtenáři, chceme ve Váhadle co nejvyváženěji přiblížit. A s plněním tohoto předsevzetí nám můžete pomoci, pokud budete chtít, prostory redakce nebo její pomalovaná schránka (dneska uvedeme do provozu) jsou k dispozici každému. Ale především bychom chtěli, abyste si nás vážili. Budeme se snažit, fakt. Tak to zvažte, prosíme Vás. A vůbec, krásných šest následujících dní, přejeme...



Z kuloárů ...



Na Loutkářské Chrudimi nepotkáváme pouze zkušené loutkoherecké harcovníky a matadory, nýbrž i ty mladé a ještě mladší naděje loutkové scény čili loutkohereckou mládež, loutkoherecká děvčata, ba i loutkoherecká mimina. Pouhé tři týdny života stačili tomuto účastníkovi či účastnici (redakci se, bohužel, nepodařilo zjistit pohlaví dotyčné osoby) k tomu, aby propadla kouzlu všech maňásků, marionet a dalších typů loutek, za něž ve svém útlém věku může považovat i chrastítko, a donutila svého osobního nosiče (zdá se, že vlastní matku) k účasti na 55. ročníku tohoto skvělého, jedinečného a zcela neopakovatelného loutkového festivalu.

red

TIBET TAJEMSTVÍ ČERVENÉ KRABIČKY PODLE KNIHY PETRA SÍSE



Včera jsme jako první inspirativní představení viděli na malé scéně divadla Karla Pippicha představení Buchet a loutek nazvané Tibet. Inscenace začíná překvapivě intimní atmosférou rodinných Vánoc se zvláštním společenským klimatem za okny. To klima patří padesátým létům; je odděleno okenní tabulkou, a přece trochu proniká. Rodina, otec, matka a syn představovaní starými marionetami slaví Vánoce ve své vlastní atmosféře, která nám svou solidností a starosvětskostí připomíná spíše první republiku, než léta padesátá. Tak si vzpomínáme, že Vánoce tehdy zůstaly ve většině domácností nedotčené, nezcižené. Zvenčí však pronikne něco jako povolávací rozkaz, nebo možná opravdu povolávací rozkaz, který tatínka vysílá do daleké Číny, aby tam jako filmař natočil dokument o stavbě silnice do Tibetu. Staré marionety - vskutku evokující svět, do něhož se už nemůžeme vrátit - se ztrácejí, mizí. Nahrazují je živí lidé a miniaturní dělníci, kteří jsou postavami další části. Žánr evokace se mění v hraný dokument a cestopis. Herci Vít Brukner, Marek Bečka, Zuzana Bruknerová a Lukáš Valiska se však nepokoušejí o nějakou skutečnou rekonstrukci nebo převyprávění. Budovatelské úsilí při stavbě silnice tlumočí s nadhledem a ironií, které jsou tak příhodné k postižení různých absurdit, jež se u toho odehrávají. Když režisér natočí odstraňování kamene z cesty metodou, která se vzápětí ukáže jako neproduktivní a nesmyslná, stavbyvedoucí a propagandista v jedné osobě zavolí: 'Soudruhu zahodte ten špatný film a založte do kamery nový'. Jakoby zde ožíval satirický duch Karla Krause, nebo

smysl pro významy našich Cimmrmanů. Nová a jiná dimenze přichází v okamžik, kdy se režisér dostane do Tibetu. Setkává se zde s pohádkovou zemí duchovna, jak někdo kdysi Tibet nazval. Domorodci včetně domorodého jako vyplazují jazyky na důkaz, že na nich neupěla lež, a ryby v jednom jezere mají lidské tváře, proto je nikdo neloví. Poruší-li to dva švýcarští turisté, dvě ryby v jezere poté mají, hádejte či, tváře. Je zajímavé zaznamenat, jak zdánlivá maličkost - teatrolog by možná řekl zcižení - dokáže na okamžik narušit celkové ladění inscenace. A to když jeden z turistů zaplatí eurem. Je to srozumitelné a vzhledem k mezinárodnosti toho slova asi i lákavé při hře s němčinou. Avšak je to chvíle, která nás trochu odvádí od vyprávěného, od sdělování tématu, k aktuální chvíli. Připomíná nám, že aktéři jsou našimi současníky, a mohou se bavit trochu i mimo rámec, který si zvolili.

Představení mělo sugestivní atmosféru, herci s ním přicházeli jako se součástí svého přesvědčení, takovou součástí, pro kterou je divadlo nejvhodnější vyjadřovací prostředek. Meditativní hudba Tomáše Procházky výborně napomáhala konzistentnosti nálady ve chvíli, kdy se něco děle připravovalo pro následující scénu. I to chystání a stavění tak bylo důležitou součástí představení, která nás vtahovala. Včetně toho kaufmanovsky roztomilého pukřete jednoho z herečů, který se na začátku poklonil pokaždé, když přinesl nějakou rekvizitu.

Určitě můžeme být rádi, že jsme se díky této inscenaci dostali tak trochu jinam.

Petr Vydra



KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA HRADEC KRÁLOVÉ

Lady Em

Lektorský sbor regionální loutkářské přehlídky v Hradci Králové pořádané v Divadle Jesličky ve dnech od 1. do 2. dubna 2006 doporučil na celostátní loutkářskou přehlídku Loutkářská Chrudim na prvním místě inscenaci Lady EM.

Loutkovou inscenaci vytvořily studentky KALD DAMU Mirka Venclová, která také upravila předlohu, z níž loutkoherečky vycházely - hru Williama Shakespeara Macbeth, loutkoherečka Beata Valette a violoncellistka Jana Kolářová. Obě loutkoherečky v představení na přehlídce projevívaly velký talent pro hrani s různými typy loutek (plošné loutky, dřevění manekýni, masky), se scénografií (variabilní a plně využitý dřevěný trůn) a také nadání hereček. Inscenace měla spád, divák byl neustále překvapován množstvím proměn scénografie, různými typy a velikostmi loutek, tancem a výborným zpěvem a nechával se unášet brilantním loutkovodičským uměním.

Bohužel, tajemná atmosféra něčeho zlého, proradného a intrikujícího byla nastolena hned v úvodu díky živému hudebnímu podkresu, a v průběhu celé inscenace byla dále udržována. Sdělení, že Macbethka je ta „zlá“, která stojí za všemi masakry a manipulacemi s touhou po moci, se po zobrazení hned v úvodních scénách neproměnilo.

Také proto závěrečná scéna nesoucí sdělení, že Macbethkami jsou všechny ženy (všechny tři interpretky se na závěr spojí ve společném muzikantském triu jako Macbethky), není tolik překvapivá. Shakespeareův text je naneštěstí natolik upraven, že nedává divákovi prostor s některou z postav se ztotožnit, vychutnat si scény, které slibují emoci (píseň Banka), chybí moment překvapení a zvratu v běhu děje, pro divákovi emoci tolik důležitý. Po formální stránce inscenace dokonalá, po emocionální ji ještě něco málo chybí. Držíme palce!

Hana Galetková

Potichu i naglass

Na jeviště hned vedle portálu přichází muž, má xylofon, ale bez paliček, a tak vytáhne z vázy makovici a zahráje pár tónů. Pak už se jeviště zalidní postavami v černých svátečních šatech, ocitáme se na jakémsi trochu bizarním večírku, a začíná se odehrávat rytmizovaná hra se zvuky a světlem různé intenzity - cinkající skleničky, nalévání tekutiny, pití a polykání... Od jednoduchého využití vlastností předmětů (cinkot sklenek a podobně) až k složitějšímu, kdy se předměty (sklenky prosvícené baterkami) stávají loutkami - plovoucími rybami v akváriu... Mezi účastníky večírku jsou naznačeny i vztahy a snad i jejich vývoj, ale ne zcela čitelně a zřetelně. Ale nevádí to, stejně tak jako nevádí, že pro každého diváka může představení znamenat něco jiného. Je to stejné jako s vnímáním hudby. A představení Tlupytla je vlastně především jakýmsi zhmotněním, vizualizací Glassovy hudby, vizualizací hudby právě tvořené skladatelem (hercem s xylofonem). A je vizualizací nesmírně silnou a sugestivní.

Vzhledem k tomu, že jde o divadlo netradiční, mladé a ve využití výrazových prostředků neobvyklé a inspirativní, rozhodla

se odborná porota doporučit je kromě postupu na Loutkářskou Chrudim rovněž programové radě Šrámkova Písku k zařazení na tuto národní přehlídku.

Alena Exnarová

O slepičce

Pohádku o sobeckém kohoutkovi a obětavé slepičce Jarka Holasová vypráví i hraje, přičemž přesně rozlišuje obě tyto polohy a plně využívá své komediantské schopnosti. Hraje na rozkládacím paravánu a okolo něj plošnými pohyblivými loutkami kohoutka a slepičky a znaky představujícími různá prostředí, jimiž slepička prochází při shánění vody pro kohoutka. Hraje svým obličejem i vlastním tělem. Zapojuje diváky, když nemá prasátko a kravičku. Činí tak přirozeně a nenásilně a vůbec je celé představení nesmírně komunikativní, je jakýmsi dialogem mezi herečkou a diváky. Pohádka je hraná s mírně ironickým nadhledem a vtipem, kdy herečka sama je trochu „za slepičku“, ale nehraje se tak zcela důsledně. Při putování za vodou pro kohoutka se tento nadhled poněkud vytrácí a také temporytmus této pasáže by ještě zasloužil dopracovat. Ale přes tuto připomínku jde o představení rozhodně netuctové a především v oblasti produkce pro nejmenší diváky rozhodně nadprůměrné.

Alena Exnarová



Dvakrát o třech prasátkách

Představení Dvakrát o třech prasátkách bylo diváků přijato vřele. Je to inscenace šumná a má skoro vše, co loutkové divadlo tohoto typu má mít. Hrály děti ze ZUŠ Jaroměř, pod vedením J. Holasové.

Pro inscenaci byl zvolen rámec-holky (prasátka) versus kluci (vlk a jeho pomocníci). Tento rámec ale nezbytně, nesou ho hlavně intermezza a drobná zeizení uvnitř hry. Částečné převzetí zpracování A. Mikulky určitě pomohlo najít účinnou zkratku. Oživení a možnost většího rozehrání dětem poskytl „vypůjčení“ vlka z pohádky o kůzlátkách. Také jsme s potěšením sledovali výstavbu třetího pevného domečku rovnou na jevišti. A zjišťujeme, že to čeho se loutkáři jindy bojí, funguje v pohádce velmi příkladně a nic neretarduje. Víme, že takto je to pro vyznění (téma) této pohádky nejlepší.

Vůbec výprava je dobře vyřešena a výtvarně pěkná. Vidíme tu už pěknou tradici ZUŠ Jaroměř mít scénu nejen účelovou, ale i krásnou, z přírodních materiálů. Děti byly přivedeny k vtipnému a adekvátnímu herectví s loutkou. Chápou dobře situace a dohrávají je. Snad jen, bohužel, samotný závěr ztratil na účinnosti. V tom, jak byl vyřešen, se kontinuita příběhu vytratila. Což ale bylo odpuštěno, protože průběh hry nás zajímal a bavil i při tak známé pohádce. J. Holasová dostala cenu za výchovu mladých loutkářů.

Blanka Šefrnová



KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA STRAKONICE

Naše slavná čarodějná škola

Soubor opět sáhl po vlastní tvorbě a připravil představení pro děti od pěti let výše.

Jednoduchý příběh o malých strašidelech, která chodí do strašidelné školy.

Lidé se jich ale nebojí, a tak se nemají proč učit.

Starý čaroděj se vydá do světa lidí, aby lidské děti odvedl od učení, protože jen vědomosti a vzdělání zbavuje lidi strachu. Zdá se, že se mu to povede, ale děti nakonec školu přece jen neopustí, ale navíc se ještě spřátelí se strašidélky.

V představení je použito snad všech typů loutek - marionety, spodové, černé divadlo, manekýni. Výtvarná složka je velmi výrazná, zajímavá a rozhodně funkční (byla oceněna). Silná je též hudební složka a písničky vůbec. Někdy však na úkor děje.

Největší slabinou je dramaturgická stavba celého představení, ale vzhledem k tomu, že se jednalo o premiéru a soubor je odhodlán na věci ještě pracovat, porota doporučuje představení na LCH.

Porota: Dáda Weissová, Jaroslav Ipsen, Josef Brůček



KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA TŘEBÍČ

Kecafán neb Hacafán

Inscenace vychází z tradic klasické rakvičkárny. V úvodu je prezentována odbornou přednáškou režiséra, který představuje živé herce jako účastníky čtené zkoušky. V horním plánu probíhá maňásková rakvičkárna. Představení zaujme osobitým humorem obou živých herců (Petr Moudrý a Stanislav Pokorný), jejich zaujetím pro hru. Jako problém se jeví to, že často svým projevem překrývají hru loutek. Souboru bylo doporučeno, aby ještě více využil klasické rakvičkárny, která důsledně buduje gagy a využívá i zvukového plánu.

Inscenace je určena dětem od šesti let a dospělým divákům.

Porota pracovala ve složení: Mírko Matoušek, Brno, Ivana Němečková, Olomouc, Jaroslav Dejl, Třebíč

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA PRAHA - HOSTIVAŘ

Něco o Edovi

Soubor DODO (snad prý Dodělej Doma) jsou dvě studentky katedry výchovné dramatiky a jedna katedry alternativního a loutkového divadla z pražské DAMU. Námětem jejich inscenace je jak nonsensová poezie E. Leara, tak také jeho život. Sestavily jakési lepoporelo nonsensových scénických obrazů, které čerpají inspiraci z obojího. A to včetně obrazů dobové společnosti, která Leara zatracovala i obdivovala. Limeriků (typická forma Learovi poezie) si vlastně mnoho neužijeme, ale za to se o nich dost dozvíme - formou nenásilné a „vtipné přednášky“. Zvláštností a jednou z největších předností inscenace jsou ovšem limeriky scénické. Inscenace je vlastně sledem mnoha „limerických“ scének a výstupů. Je to koláž, která nemá kauzální děj a formou se podobá spíš hudební skladbě.

Je samozřejmě otázka, jak může inscenace působit na diváka, který není s dílem a životem tohoto anglického klasika nesmyslu obeznán. Ale ukazuje se, že docela dobře, alespoň podle reakce publika na přehlídce. Vlastně je podivuhodné, jak i docela malé děti dokázaly třicetileté představení sledovat, dokonce vnímat souvislosti a s herečkami spontánně komunikovat.

Inscenace se hraje na stole a má komorní charakter. Měla by se tedy hrát v komorní prostředí.

Pět neděl v balónu aneb dva měsíce v Africe

Inscenace vznikla účelově - pro slet balonářů v jihočeských Sudoměřicích. Svoje „stigma“ účelovosti ale dokázala překonat a stala se jakousi parafrází či zkratkou Verneova románu.

Hraje se plošnými loutkami na paravánu vykrytém balónovinou. Co do formy by se dalo říct, že jde o jakýsi scénický komix - inscenace je rozdělena na, tuším, dvacet dva krátkých vypointovaných obrazů, nechýbí i „cimmermanovské“ výklady, zeizovací efekty, hrani si s výtvarnou perspektivou atd. Celé vyprávění o cestě k pramenům Nilu udržuje v tempu vyprávěč v balónovém koši. Možná jedinou „píhou“ na kráse je zatím ne zcela vydařená (tedy inscenačně vypointovaná) finále.

Deep sleep

Hluboký spánek jako téma, námět i obsah, který se demonstruje na klasických hrách Romeo a Julie, Othello a Čekání na Godota. Úvodní, psychologující přednáška nás přivede k tématu, které se pak „sendvičovým“ způsobem dokumentuje na postupně vyprávěných klasických příbězích. Dodejme ovšem, že na příbězích zásadně přepsaných.

Postupné vyprávění je zajímavé už proto, že příběhy jsou posunuty a tudíž chceme vědět, jak to všechno dopadne. Každý příběh je navíc inscenován odlišnými loutkami v odlišné scénografii.

To, co moc nefunguje, je celkový rámec. Ono to až tak o hlubokém spánku vlastně není, jak sám autor přiznal. Jde o osobní vize, snad obsese (?), vlastní hledání a zkušenosti - v inscenaci samé jen těžko dešifrovatelné. Inscenaci by jistě slušelo,

kdyby tento rámec byl srozumitelnější a silnější - nebylo by pak nutné formálně otvírat a zavírat představení písní. Obsah je ale přesto natolik zajímavý, že diváky zaujme.

Příběh o krásné Deirdre

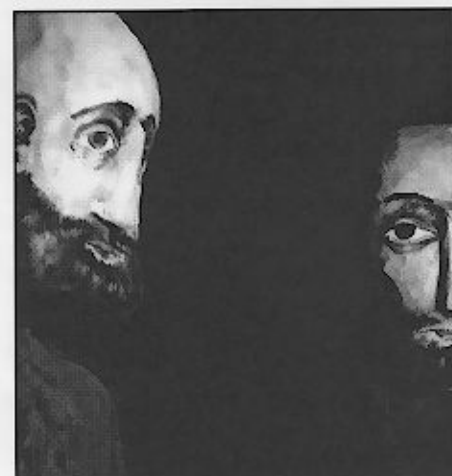
Klasické drama o osudu, cti a vášni, připomínající až drama řecké. Pověst o osudovém předurčení končí „předčasnou“ smrtí, které není vyhnuti. Druid, král a jeho družina, „princezna“, šlechtie a jeho bratři, chůva, věštba, válka, smrt.

V otevřeném tmavém prostoru hrají živí lidé s loutkami - totemy (dřevo s kůrou - dohromady kmen stromu) jen minimálně výtvarně pojednanými (což ovšem místy vede až k možné záměně postav). Střídmá, až minimalistická hudba. Konečně i text je velmi minimalisticky málomluvný; co lze, hraje se gestem či světlem - což je také nejsilnější stránka inscenace.

Svým významem a posláním velmi silně představení, byť jakoby se již nehodící do dnešní postmoderní a relativistické doby.

Asi největším problémem je herectví. Soubor spíš příběh demonstuje, než hraje. Nejde ani o minimalistické herectví, byť se o něj zřejmě soubor snaží, ale spíš o vyprávěné vyprávění. Všemi prostředky (mluvené slovo, gesto, mizanscéna, výtvarné obrazy, světlo, zvuk...) soubor spíš vypráví o příběhu, než že by vyprávěl příběh. Tento způsob jevištního bytí nepostrádá ovšem na zajímavosti. Rozhodně je to způsob divadla, které dnes není tak často vidět, a pro celostátní přehlídku by byl obohacením.

Porota: Štěpán Filčík (předseda), Petra Zámečnicková, Martina Hartmanová



KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA PLZEŇ

Balkón

Soubor (jmenovitě Zdeňka Vašíčková) výrazně upravil hru Jeana Geneta a také ji významově dosti zásadně posunul. Loutkové divadlo samo se stalo podstatnou inspirací, která slouží záměru souboru. Ten zdánlivě dílčím způsobem využívá maňásky - a dále pracuje se znaky a stylizací ovlivněnou loutkovým divadlem. Inscenace oslovuje mladé i dospělé lidi a je zajímavá už odvahou dramaturgického výběru a také prací s předlohou. Ta je velmi poctivá, což v první půli zatím svazuje inscenátorům i hercům nohy (místy k nepřekání), leč ve druhé půli už soubor našel jazyk inscenace, srozumitelné zkratky a znaky, lehkost a schopnost vypovídat ve více rovinách a působivými obrazy.

Jednalo se v podstatě o premiérováný kus; předchozí zkušenost je taková, že soubor pracuje na inscenaci dále a proto porota věří, že se mu ji podaří dovést do národní přehlídky do vyrovnanějšího celku. Tím se ještě více posílí už teď důležitá a zajímavá - a ve druhé části inscenace zajímavě sdělovaná - výpověď.

Koláž sledovanosti

Soubor dále rozvíjí styl formulovaný už v předchozích dvou kusech. Pokud Pachýři udrží v Koláži sledovanosti tempo a propojení všech částí, daří se jim představit kompaktní celek, který si zaslouží pozornost. Ale nepřesná, ledabylejší - protože nesoustředěná - práce herců zvolní tempo a následně retardeje nejen jednotlivé pointy, ale i celkové vyznění, výsledek se rozpadá a to značně oslabuje hodnotu výpovědi. A také chytrý humor, který je pro Pachýře charakteristický. Pachýř pracuje se znaky, symboly, a opět: principy loutkového divadla jsou mu cenným zdrojem (infiltrace pachýřovské poetiky do rámusovského Balkonu je natolik zřejmá, že stojí za zmínku; soubory jsou personálně propojeny). Divácká adresa Koláže sledovanosti mluví k mladým a dospělým lidem.

**Porota: Jiří Pokorný, Petra Kosová,
Bohuslav Holý**



KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA PRAHA - KOBYLISY

Skákavá princezna

Mladoboleslavské soubory z Domu dětí a mládeže se objevují na pražské přehlídce pravidelně. Jejich specifickým je práce s černým divadlem a luminiscencí. Nejinak tomu bylo i letos. Přesto ne tak zcela.

Známost a často hranou Dvorského pohádku hraje dětský soubor sice v černodivadelním prostředí s rozsvícenou luminiscenční lampou na zadním horizontu a v černodivadelních kostýmech, ale s odkrytou hlavou, takže se děti herci mohou pohybovat v prostoru daleko svobodněji a přirozeněji. Což jim svědčí. Zbývá jen nedostatek čelního svícení (způsobený nemožností svítit jako „doma“), takže tyčové loutky, byť velké, se často ukrývají do stínu partnerů.

Kvalita samotné inscenace je úměrná poměrně malým dětským hercům. Je vidět, že dobře vědí, co a proč hrají, a příběh vyprávějí srozumitelně.

Nedostatky jsou ukryty zejména v nedotaženosti zvolené technologie. Jde zejména o již zmíněný nedostatek čelního světla, a pak o možnosti hry s loutkou. Tím, že soubor nehraje zcela černodivadelně a kostýmoval si nohy (ponožky, boty apod.), aby prodloužil postavy až na zem, loutky sice „nelétají“, ale nemohou např. nasadnout na koně a i hlavní vtíp příběhu - skákání princezny - působí tak trochu titěrně. Přesto se zdá, že tento typ divadla by mohl být pro celostátní přehlídku obohacující.

**Porota: Jan Klos (předseda), Miroslav
Langášek, Nina Malíková, Jaroslav Vidlař,
Štěpán Filčík**

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA TURNOV

Tajemství pohádkových knížek

Dvě samostatně hratelné (a dle aktérů také občas hrané) autorské pohádky Jardy Ipsera a Jirky Polehni. Obě vtipné, pohádkové (i když trochu s „dospěláckým“ nadhledem), obě svižně zahrané v příjemné výpravě Jirky Polehni. Nejsilnější je představení v herecké složce - oba aktéři jsou zkrátka zkušení a poučení loutkáři. Hraje se na stole, v otevřené dřevěné knize, malými loutkami. Přes zjevnou komornost zvládli oba herci poměrně velký prostor turnovského divadla.

Co do záporů - největším „problémem“ je celkový rámeček inscenace. V podstatě z něj „čouhá“, že pohádky netvoří celek, ale že je to vlastně dvojpredstavení. Výslednému dojmu to ovšem vadí minimálně.

Čtyřlístek pohádek

Soubor Pampalín z ZŠ Turnov vedený p.uč. Alenou Tomášovou předvedl čtyři pohádky zarámované čekáním orchestru na dirigenta. Čekání si zkrátí tím, že si postupně zahrají „Otesánka“, „Hrnečku vař“, „Dlouhý Široký a Bystrozraký“ a krátkou psí anekdotku „Mlč“.

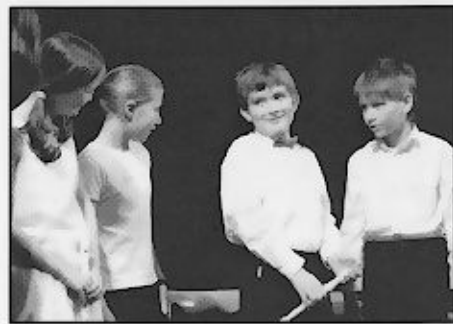
Pulty na noty sklopí jako stolky a svoje nástroje (flétny, smyčce, housle, kytaru, nástrojová pouzdra) použijí vtipně a nápaditě ke hře.

Po čtyřlístku pohádek se dirigent (učitelka) dostaví a společně zahrají krátkou skladbu.

Porota ocenila nevšední se prvek 15 dětí jako hudebníků a jejich schopnost použít a využít své nástroje jako předměty k vyjádření dramatického děje.

Pokud by na celostátní přehlídce chyběl prvek - hra s předmětem - tato svěží ukázka by jistě mezeru vhodně vyplnila.

**Obdobná porota: Zuzana Schmidová,
Štěpán Filčík, Alena Exnarová**





KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA CHRUDEM

Golem

Inscenace o Golemovi je nesporně zajímavá a netuctová, i když je více vyprávěním a ilustrací příběhu než jeho divadelním ztvárněním. Když jsme zasedli do hlediště, viděli jsme na jevišti ve svislé stěně dva hrací prostory – jeden pro stínohru a ten druhý, který vypadal jako marionetové jeviště s oponou, se později ukázal být prostorem pro vedení krásných malých manekýnů: loutek vytvořených z větve či slabého kmínku s ponechanou kůrou a v ní vyřezaným obličejem. Loutčky byly vedeny rukou v černém rukávě a rukavici a jejich ruce tvořeny holými prsty.

Po obou stranách scény seděla vždy jedna dívka s textem v ruce: jediná vypravěčka příběhu na straně jedné a dívka doprovázející vyprávění zpěvem na straně druhé - mezi nimi před scénou malý židovský hřbitůvek se zapálenou svíčkou. Sledovali jsme sugestivní, obřadné, rytmizované (krásný zpěv, hudba, zvuky), ale přece jen trochu zdoluhavě a chvílemi jednotvárně působící vyprávění židovského příběhu.

Loutky – jak stínové, tak potom i „špaličky“ byly používány spíše jako symboly či na obrazové dotvoření atmosféry, než jako subjekty nesoucí děj (i jejich dialogy četla vypravěčka). Silná atmosféra a výtvarná složka tak sice nedovolovala odvrátit pozornost od jeviště, nicméně tok a smysl kultivovaně vyprávěného textu chvílemi unikali. Přes uvedené problémy se odborná porota rozhodla doporučit tuto inscenaci k postupu na LCH.

Alena Exnarová

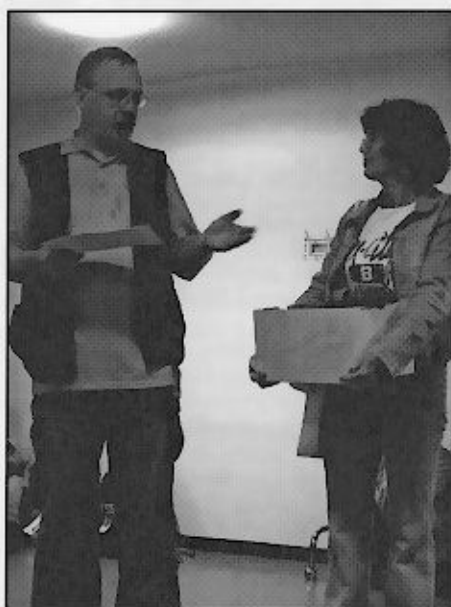
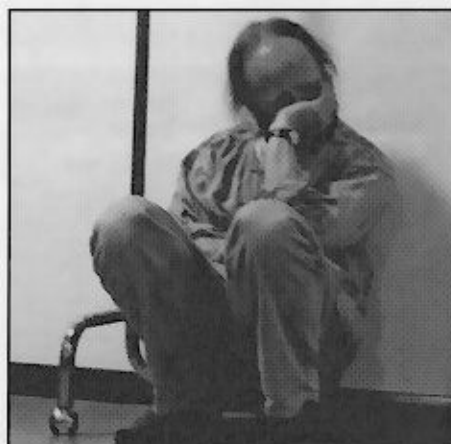
Úvodní setkání

Úvodem festivalu nemohlo být nic jiného než úvodní setkání pod taktovkou pana Filčíka, které se odehrálo v předzářské scéně Divadla Karla Pippicha a které se odehrálo o maličko později než mělo, a to z důvodu šílené zácpy.

Jeho účelem bylo ujistit se, zda-li již všichni dorazili, jak měli (a to nedorazili), a též všechny přítomné zorganizovat (což se podařilo).

Vše proběhlo v srdečném duchu, a tak my neméně srdečně všem již dorazivším přejeme příjemné a zorganizované prožití chvil našeho festivalu.

tb



Zeptali jsme se

Při honbě za rozhovorem jsme jen stěží mohli minout dámy, na nichž závisí hladký chod celé letošní, jakož i všech předešlých Loutkářských Chrudimí, nefalšované duše festivalu, totiž paní Šatnářky v Divadle Karla Pippicha.

Rádi bychom věděli, zda-li jste už nějakou Loutkářskou Chrudim zažila?

No, už jsem tady jedenáct let.

A chodíte se dívat na představení?

Když mám čas, tak chodím, do toho velkého ano, ale na Malou scénu ne.

Jaká je návštěva ze strany veřejnosti?

Ale ano, já myslím, že to jde. (druhá paní šatnářka přizvukuje: No jéje.)

Festival tu má hodně velkou tradici...

55 let, tak to už něco je...

A jakpak se vám líbí představení?

No tak... pravdu?

Nic než pravdu.

Líbí, ale někdy mi to jde pěkně na nervy.

Jak je to jen možné?

To víte, to je hrozný záhul, od rána do večera, není nás tu tolik, takže tu musíme být, třeba zítra, od rána od osmi do půlnoci. Ale jde to, děláme to rádi, hlavně když to dobře dopadne, to je důležité.

Děkujeme moc.

red





Zdravím klaním váš oslík tak kdy už něco předvedou semináře? Proč by tady taky jinak byly, kdyby nic nepředvedly, no ne? Včera jsem se sem málem nemoh dostat, a když už jsem přijel a chtěl jsem se někde schovat, aby mi nezmokla srst, tak jsem si nemoh ani vlizt pod deštník Petře Zámečnickové, protože už tam měla Jirku Adámka, o čem mluvili, nevím, ale nedalo se to vůbec vydržet, ten déšť, tak jsem poskakoval kolem, aby mě chvíli viděl Adámek, chvíli Zámečnicková, volal jsem „Tady váš věrný ošlík, schovejte mě pod deštník, tak schováte mě, všimnete si mě? Tak hněte se, Adámek na kousek, já nechci umřít“, ale vůbec se mně nevěnovali, jestli si takhle nebudou všimnat svých seminaristů, to pak teda vážně nevím, jestli už něco uvidíme od těch seminaristů a když teda oni něco předvedou vážně nevím a už by mohli né, dyť už jsou tady já nevím celý den. Jo a kam se dneska jde do hospody panstvo? Když tam budete dřív nechte mi přílohy, nezapomeňte na svého oslíka bujněho plavého oře. Nejlepší je rubrika od plavého oslíka!

horke novinky

Pranostika svatého Petra na začátek léta

Na loutkářskou Chrudim, s deštěm často prudím.

Nevýherní kvíz.

Předkládáme vám fotografii vedoucího Chrudimské besedy, pana Jiřího Kadeřávky. Zkuste poznat, které postavě z oblíbeného Harryho Pottera se pan Kadeřávek podobá. Správně je jenom jedna odpověď.

Anketa

Redakce Váhada se rozhodla zalovit v nejtajnějších zákoutích minulosti účastníků našeho festivalu a připravila si pro vybrané občasně zdanlivě nevinnou otázku.

Jaký jste měli obrázek na skřínce v mateřské školce?

Aneta : Deštníček!

Eva : Strnad... ptáček

Marcela : Srdíčko.

Nikola : Sluníčko.

Miloš : Tak to fakt nevím. A co k tomu Milan? A já mám stejnou odpověď.

Bára : Já jsem měla každý rok něco jiného... myslím, že to bylo sluníčko, srdíčko a čtvereček.

Petra : Kočárek.

Jarča : Já myslím, že deštník.

Miša : Já jsem měla panenku.

Jirka : Tak to nevím.

Pan Nožička : Já jsem měl domeček.

Hromádka z Jistebnice : Já měl plamínek (vzlyk)

Všem co nejvčetněji děkujeme za projevenou sdílnost a panu Hromádkovi se omlouváme za neomluvitelnou netaktnost.

tb



- A) Ronovi
- B) Snapeovi
- C) Hermioně
- D) Hagridovi

Kdo nezná Harryho Pottera, tomu není pomoci.



PROGRAM NA ZÍTRA NEDELE 2. ČERVENCE

8:30 - 15:30
práce v seminářích

Soutěžní program

Divadlo Karla Pippicha

velký sál

15 - 18 hodin
BALKON
Rámus, Plzeň

MED

11 - 14 - 16 hodin
ČTYŘLÍSTEK POHÁDEK
Pampalín, Turnov

Okénko loutkářských tradic

malý sál

11 - 14 - 16 hodin
JAN ZA CHRST DÁN
Divadlo V boudě, Plzeň

Husovka

POHÁDKA O POPELCE
TLD Zvoneček, Praha

Doplňkový program

Divadlo Karla Pippicha

22:00 hodin
BAROKNÍ OPERA
Divadlo bratří Formanů, Praha



Hromádka Z JISTEBNICE

Píše a kreslí David Bohla

Hromádka z Jistebnice. Husitský hejman a spoluzakladatel města Tábor. Roku 1421 dobyl město Chotěboř kde se jeho posádka brzy vzdala katolickým vojskům za příslib volného odchodu. 300 Táborů však bylo upáleno ve stodole, 400 jich bylo svrženo do turnovských šacht a Hromádka spolu se dvěma kněžími byl upálen na chrudimském náměstí. Z Hromádky tak zůstala jen hromádka.





DNEŠNÍ PROGRAM SOBOTA 1. ČERVENCE

Soutěžní program

Divadlo Karla Pippicha

velký sál

15:00 a 18:00 hodin

NAŠE SLAVNÁ ČARODĚJNÁ ŠKOLA
Radost, Strakonice

malý sál

11:00 a 14:00 a 16:00 hodin

KOLÁŽ SLEDOVANOSTI
Pachýř Pačejov, Plzeň

Divadlo MED

11:00 a 14:00 a 16:00 hodin

ČERTOVINY (Okénko divadelních tradic)
Klubičko, Cvikov

Okénko loutkářských tradic

Husovka

10:00 a 15:00 a 17:00 hodin

OSTROV SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ
Spojáček, Liberec

Doplňkový program

Resselovo náměstí

20:30 hodin

LOUTKÁŘSKÉ ŠTRÚDLOVÁNÍ

22:00 hodin

KRÁSNÝ NADHASIČ
Naivní divadlo, Liberec



na váhadle - kousek luštitelů

Jako již tradičně na tomto místě všichni luštníci najdou své křížovky. Také tentokrát máme pro nejrychlejšího luštitelů či luštníku (podle vzoru roštenu) výhru. Každý den to bude jiný unikátní předmět spojený se členem naší redakce. Hodnota těchto předmětů je nevidaná, o čemž se přesvědčíte, když je v případné finanční tísni dáte někam do dražby. Některé předměty se dají i zajímavě využít.

Kdo dnes v sobotu 1. července vyluští křížovku, poběží tedy do redakce. Mezitím bude potkávat další a bude se je snažit předběhnout, protože jenom ten první získá cenu. Předá mu ji patrně Michal Drtina, náš lamač stránek, protože ten tu bude nejvíce.

Sobotní cenou je vizitka obchodního manažera Sparty Praha Jana Křehly. Ano, Sparty

Praha, toho slavného fotbalového klubu. Jsou na ni všechny kontakty a od věrejška také můj originální podpis, protože jsem ji do soutěže věnoval. Kdybyste chtěli znát výsledek nějakého fotbalového zápasu, který se teprve bude hrát, pak zavolejte, napište e-mail, nebo třeba i zafaxujte a tažte se na to p. Křehly. Samozřejmě tato vizitka je i vhodným putovním darem, takže i další se mohou obracet na pana Křehlu jistě k jeho velké radosti.

Naše křížovkářská soutěž je dvoukolová. V každé křížovce každý den vyluštíte jedno jméno. Poslední den určíte, které z těch jmen patří nejdůležitější osobě. Za to opět dostanete nějakou hodnou cennou cenu.

Luštění zdar a utíkání do redakce zvlášť!

P. Vydra

	1	2	3	4	5	6	7	8
A								
B								
C								
D								
E								
F								
G								
H								

VODOROVNĚ

A/ velká kupa slámy; jméno redaktora

Váhadla

B/ sumerské město; 1 ČÁST TAJENKY; iniciály herece Vetchého

C/ vyřídí objednávku; sází knihu

D/ příslušník indiánského kmene (Vinnetou); staroněmecké ženské jméno

E/ ministerstvo obrany; dobrá zakázka pro taxikáře; archaické zájmeno (mužské)

F/ značka ampéru; 2 ČÁST TAJENKY; značka newtonu

G/ léta; střední část druhohor

H/ staročeské zájmeno; tvar slovesa býti (3. osoba); jméno lektora semináře Z

SVISLE

1/ dřevěná nádoba; hořký nápoj (lék) povzbuzující chuť k jídlu

2/ být na mizině (na dně); ocas

3/ Ostravsko-karvinské doly (zkr.); rod jednoděložných rostlin (např. palma)

4/ divadelní hra N. V. Gogola; příkaz

ke kypření půdy

5/ ničit ohněm; části vozů

6/ cirkusácká pobídka; příkaz ke smotání (koberce)

7/ anglická podoba jména Tomáš; adventistická charitativní organizace

8/ trhá; generální tajemník OSN

POMŮCKA: ADRA, ANNAN, TOMM



Váhadlo 55. Loutkářské Chrudim

Redakce:

Zuzana Šebestová, Tomáš Brožák, David Babka, Petr Vydra

Grafika: Tereza Komárková a David Babka

Foto a sužba: Michal Drtina.

Uzavírá: 1. 7. 2005 v 2:15

Vychází: 1. 7. 2005 ve 12:00

Nepřešlo (zavázáno úpravou)

